

Med izseljenci, ki so prišli iz Francije na evharistični kongres v Ljubljano, je bil tudi 11-letni Rudolf Lesar iz Merlebacha v Alzaciji-Loreni. Fantiča je v Mariboru, ko so bili romarji na povratku, zadela huda nesreča. Zadela ga je možganska kap, da je ohromel na polovici telesa.

AMERIKANSKI SLOVENE

Prvi in najstarejši slovenski list v Ameriki.

Ustanovljen leta 1891.

Izhaja vsak dan razen nedelj, ponedeljnikov in dnevo po praznikih.

Izdaja in tiska:

EDINOST PUBLISHING CO.

Naslov uredništva in uprave:

1849 W. Cermak Rd., Chicago

Telefon: CANAL 5544

The first and the oldest Slovene newspaper in America.

Established 1891.

Issued daily, except Sunday, Monday and the day after holidays.

Published by:

EDINOST PUBLISHING CO.

Address of publication office:

1849 W. Cermak Rd., Chicago

Phone: CANAL 5544

Naročnina	Subscription
Za celo leto \$5.00	For one year \$5.00
Za pol leta 2.50	For half a year 2.50
Za četrt leta 1.50	For three months 1.50
Za Chicago, Kanado in Evropo:	Chicago, Canada and Europe:
Za celo leto \$6.00	For one year \$6.00
Za pol leta 3.00	For half a year 3.00
Za četrt leta 1.75	For three months 1.75

Dopisi važnega pomena za hitro objavo morajo biti doposlani na uredništvo vsak dan in pol pred dnem, ko izide list. — Za zadnje številko v tednu je čas do četrta dopoldne. — Na dopise brez podpisa se ne ozira. — Rokopisov uredništva ne vrača.

Entered as second class matter November 10, 1925, at the post office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879.

Vsega dovolj -- toda?

Zgleda, da družba ne more najti izhoda iz sedanje gospodarske krize. Dan za dnem prihajajo novi zakoni in sklepi, ki pa perečih gospodarskih vprašanj, od katerih zavisi zadovoljivo življenje družbe ne odpravijo. Zares težavno in veliko je to vprašanje. Najboljše moči in možgani, kar jih posedujejo narodi, niso kos tem vprašanjem.

In vendar je denarja in materialnih snovi in blaga, ki ga potrebuje življenje družbe več ko dovolj. Življenjskih potrebščin, kakor drugega blaga je toliko, da gnije in ga uničujejo, ker ga trg ne more konsumirati. Denarja leži še na milijone in milijone po raznih varnostnih shrambah, ki plesni in nikomur ničesar ne koristi. Družba pa pri vsem tem čezdalje bolj propada in toži po neznosnih gospodarskih težavah, ki jo morijo iz dneva v dan, iz leta v leto.

Zares čudna kombinacija! Vsega ima svet dovolj, vsaj tako kaže slika družabnega položaja na eni strani, a na drugi strani pa vse gospodarsko propada. Kje so vzroki?

Poglaviti vzroki so v ljudeh samih, ki tvorijo družbo. Profitni sistem, v katerem še vedno živimo in katerega se mora več ali manj držati vsakdo, če noče propasti, je tak, da izsesava. Saj je očitno, da se ne izdeluje blago po potrebi v družbi, marveč radi dobička, ne koliko ga je potreba, ampak koliko ga je potreba, da bo čimveč zaslužka in dobička. To ustvarja čezmerno bilanco blaga, več kakor je more svet konsumirati. In zopet, ta in ona firma, ali pa narod, ne gleda, da bi dobil le toliko naročil, ki bi zadostovale za obrat njegove industrije, s katerimi bi se preživeli oni, ki so odvisni od njih obrata, marveč vsaka firma, vsak narod gleda, da z divjo konkurenco in poslužujoč se vse vrste korupcij in raketistva, da dobi kar največ mogoče naročil. Zakaj? Radi profita! In ta sistem nosi v sebi tisto prokletstvo, ki gospodarsko tare ves svet. In vse to radi golega pohlepa po profitu.

Razmere v družbi bi ozdravele čez noč, ko bi se predrugačila sodobna notranjost današnjih ljudi. Ali pride kdaj do tega? Bog zna! Toda eno je gotovo, da dokler družba ne pride do tega spoznanja, toliko časa jo ne bodo gospodarsko rešile nobene socialne postave in nobeni ukrepi. Morda začasno, a stalno nikdar.

Za današnje čase je neobhodno potrebno, ako se hoče rešiti družbo iz gospodarske mizerije, da se skrajša delovni čas, da bi našli vsi brezposelni delo. Minimalni zaslužek povprečnega delavca bi moral biti tak, ki je potreben za primerno sodobno življenje. Vsem slojem bi se moralo nuditi zagotovilo bodisi potom socialnega zavarovanja, ali kakor že, v času boleznih ali nesposobnosti za delo, zadostne virov za življenje in za starost in onemoglost primerno penzijo za primerno življenje.

Mednarodno trgovino bi morali narodi med seboj ure-

diti tako, da ne bi ista ogrožala trgovine nobenega posameznega naroda. Vsako divjo in neumestno konkurenco bi morali odpraviti. To bi odpravilo tudi vzroke za večne mednarodne prepire, ki nastajajo in izvirajo po največ iz zavisti radi trgovine med narodi.

To so pač tako lahko umljivi vzroki, kateri pa seveda ne gredo v račune velekapitalistom, kateri so tiste ribe, ki ne morejo živeti drugje, kakor le v vodah profitnega sistema.

Vsako lahko vidi, da družba ima rešitev za vse svoje težavne probleme v svojih lastnih rokah. Zdravilo ima družba sama — a ga ne zna uporabiti, ali pa ga noče!

PRIPOROČILO SLOVENCEM V DETROITU

Detroit, Mich.

V dolžnost si štejem zapisati, kako se mi silno dopade naš katoliški list Amerikanski Slovenec. Prav lepa hvala uredniku in vsem, ki tako lepo zlagajo in pišejo novice in dopise. Resnica je, da če bi katoliški Slovenci ne imeli tako odločen katoliški dnevnik kot je Amerikanski Slovenec, kateri brani vero in nam priporoča vse najboljše, bi bili v tem oziru veliki reveži. — Znano je, da je katoliški časopisje ravno tako potrebno vsaki državi, kot so potrebne drevesom korenine, kot je potrebno živčevje in žile človeškemu telesu. Zato je dolžnost vsakega Slovenca, ki je v tej državi, da podpira, naroča in bere Amerikanskega Slovenca.

Je to moj prvi dopis v ta list in ne bom preveč hvalil, ker se list dovolj hvali sam. Kdor koli ga prebira, to lahko sam vidi. Priporočam pa čitateljem in naročnikom, da listu pridobijo novih čitateljev in novih naročnikov. Vsak teh, ki še nima naročenega Amerikanskega Slovenca, se bo lahko sam prepričal, kot sem se jaz, o vrednosti tega lista. Ko mi je zastopnik Steve Potočnik tukaj v Detroitu priporočal, da bi se naročil na Amerikanskega Slovenca, sem ga na njegovo priporočilo naročil samo za pol leta. Mr. Zunich, je rekel, ne bo vam žal, če vzamete ta časopis. — Omenil sem mu, da "Mister" ni doma in da je le Mike tukaj. — Ko boš enkrat imel Amerikanskega Slovenca, ne boš hotel več biti brez tega časopisa. — Res je tako, Steve, od tedaj nisem bil brez njega in tudi bi ne hotel biti brez njega. Tako se mi zdi, pravi večina teh, ki sprejemajo Amer. Slovenca.

Dolžnost vsakega katoličana torej je, da podpira katoliške liste, tudi dnevnik Amerikanski Slovenec in pa katoliške organizacije, kot je KSKJ. Zato tudi priporočam cenjenim naročnikom in bralcem Amerikanskega Slovenca, da pristopajo v omenjeno Jednoto. Poskusite in prepričali se boste, da boste imeli boljše

ugodnosti, kot pri katerikoli drugi ameriški inšuranc kompaniji in boste manj plačali za zavarovalnino. Dragi rojaki tukaj v Detroitu, priporočam vam, da se glede pristopa v Kranjsko Slovensko Katoliško Jednoto, obrnete na spodaj podpisane.

Glede dela je tukaj v Detroitu tako, da smo po večini dobili nekaj časa "počitnice," pa upamo, da bo Bog dal, da se spet odpre delo. Zato ni treba odnehati s kampanjo za najstarejšo slovensko podporo jednoto in ta je Kranjsko Slovenska Katoliška Jednota. — Pozdrav vsem čitateljem.

Michael Zunich
17174 Hull Ave.

LEPO JE BIL V MINNESOTI

Chicago, Ill.

Kakor vsako leto, tako sem se tudi letos podala na počitnice v Minnesoto, da tam obiščem svoje še živečo mater, brate in sestre ter sorodnike, ki jih imam v Minnesoti, kakor tudi svojega sina, ki dela v West Duluthu. — Sestra Jerome me je tudi povabila, da se udeležim svatovanja. Njena hčer Rose, ki je bila učiteljica na ljudski šoli, se je namreč poročila.

Ko sem prišla v Duluth, sem se najprej ustavila pri sinu Adolfu, nakar sem se podala naprej na Eveleth k svojim sestram in k materi. Stanovala sem pri vsakem nekoliko časa. Zato se prav lepo zahvaljujem Zakrajškovi in Jeromovi družini ter bratoma Josipu in Antonu Bombaču na Ely in njunim družinam, katerim Bog plačaja.

V Minnesoti sem bila štiri tedne, kjer sem obiskala veliko prijateljev in prijateljic ter drugih rojakov. Po štirih tednih bivanja med njimi, sem se zopet podala k svoji družini. — Minnesota je v resnici lepa dežela in zlasti poleti je prav prijetno tam živeti. — Hvala lepa vsem, za vsa posrežbo ki sem jo bila med vami deležna. Ostanete mi za vedno v najboljšem spominu.

Mrs. Anzele

ŠIRITE AMER. SLOVENCE!

NEKOLIKO SPOMINOV

(Poroča M. Oblak)

Elkhart, Ind.

(Dalje.)

Ker že govorim o vožnji, bom pa še povedala, kako sem enkrat pozimi vozila v Ljubljano; ta pot je bila še skoro najbolj težavna. Ker je bilo pozimi in precej snega, poti pa slabe, sem morala konja poprej peljati h kovaču, da mi čevlje (podkve) nabrusi, da mi kje mrha konjska ne pade, ker se je moral, posebno v klancih, kot je v Kranju Jelenov in Gašteni ter oni tam v Medvodah, dobro vpreti. Vedno sem se bala, kaj bi bilo, če mi konj pade v klancu. Kako bom sama vzdigovala konja in držala voz, da ne bo šlo vse skupaj nazaj? V takih slučajih sem imela vedno s seboj debelo podkovo, da sem jo podložila pod kolesa. Kolikokrat sem tiščala voz in tako konju pomagala, da sva bila poprej na vrhu. V takih časih ni bilo prav nič prijetno voziti, ker me je do stokrat zeblo, da sem bila trda, četudi sem imela očeto-vo suknjo in sem bila okoli nog ovita s številnimi plahtami, pa je mraz vseeno našel pot do živga, da sem morala stopiti z voz, pognati konja in teči za vozom toliko časa, da sem se zopet ogrela. Pa sem bila vendar vedno zadovoljna in vesela in zdrava, zato so me oče, ko so videli da sem korajžna in da se ne ustrašim vsakega zajca, radi poslali kamorkoli. Tako so me neko jesen, že proti božiču je bilo, spravili s konjem in vozom v Ljubljano, sami pa da pridejo drugi dan za menoj z vlakom. Že prejšnji dan je začelo snežiti in jaz sem se odpravila nekako ob 3. uri popoldne od doma. Vzela sem voz, ki je imel samo legnarje, na katerega sem položila desko, da sem lahko sedela. Bolj, ko sem se bližala Ljubljani, bolj je snežilo. Saj bi mi ne bilo nič, če bi bil konj tak, da bi se mu pot kaj umikala pod nogami, a je bil revež ves trd in nogah, zato smo ga pa tudi morali peljati naprej. Pot se nikakor ni odmikala in zdelo se mi je, da smo vedno na enem mestu; sneg je pa nalezaval hujše in hujše in postal je vedno debelejši. Daleč od Ljubljane sem se bila, ko je sneg že zakrival pot. Čepela sem na vozu, vsa mokra in dasi zima ni bila posebno huda, vendar mi je bilo neprijetno in me je že začelo zebsti. Nekako četrtil kilometra od Medvod, kjer je bilo treba iti po klancu, sem si mislila, da voza ne bo treba zavreti, ker ga itak sneg zadržuje. Ko to tako premišljuje, vidim, da mi konj naenkrat telebne na tla. Kaj sedaj? Konj se niti ne premakne in mislila sem, da več ne vstane. Stopim z voza in ga pocukam za uzo ter nekoliko dregnem, da bi se pobral, a se še zveni ne. Nekaj časa mu zlepa prigovar-

jam, ker pa nič ne pomaga, ga z jezo spravim pokoncu in je tudi šlo.

Noč se je že delala, jaz sem pa bila še tako daleč od Ljubljane. Bog ve, sem rekla, kolikokrat mi ta pokora še pade. Vsedla sem se bliže njega na voz, vzela v roke bič ter mu pritisnila par gorkih s pripombo, da naj bolj previdno in pa malo hitreje stopa in res sem ga pripravila, da je začel urneje stopati. Sklenila sem pa takoj, da ga tudi ceneje prodam kakor je oče naročil, če bi se pokazal kupec, samo zato, ker ga nisem rada imela. Prepričan sem bil, a jaz bi rada takega, da bi ne bilo treba biča, samo vajeti bi premaknila, pa bi bil zdirjal — in pa lep da bi bil in se svetil, kot nabiksan. Tudi rep sem mu znala zavestati in vtaknila včasih kako zeleno vejico v rep, a če mi ni bil konj po volji, sem ga bolj z nevoljo odrivala. Oče je bil pa seveda drugih misli, ki ni gledal toliko na lepoto, kot na to, da je prihranil kak golinar in je vedno kako že obnucano stvar prignat domov.

Nekako ob 9 uri sem tisti večer prikevsala z mojim fuksom do Figovega birta v Ljubljano, kamor mi je oče naročil, da na konja denem. Vsa sem bila mokra, ko sem konja izpregla in v hlevu kamor sem ga privežala, je bilo prijetno toplo. Kupec in konjski mešetarji so v velikih trumah prihajali in konj je bilo veliko, tako da je bil hlev kmalu poln. Jaz sem svojega fuksa postavila prav na konec k zidu, da bi me kateri ne brenil, ker konji so včasih vseh muh polni. Za mojega fuksa sem vedela da me ne bo, ker ni mogel še nog skoro več vzdigovati. Kmalu je prišel k meni neki možakar, ki je gledal za take konje kot je bil moj in me je vprašal, če je napredaj in koliko je cena. Brž povem ceno in še primaknem par kronic k ceni ki mi jo oče povedal, za katere sem mislila, da pojdejo v moj žep. Možak ogleduje fuksa od zadaj, od spredaj, meni se je zdelo, kako fajn bo, če jaz konja prodam predno pride oče. Možak pravi da toliko ne da, jaz mu zatrjujem, da mi je oče rekel, da ga ceneje ne smem dati. Ponujal mi je namreč zanj 140 goldinarjev in tedaj sem že videla, da so šle moje kronce, kateri sem primaknila, po gobe ter še nekaj očetovih zraven. Povedala sem kupecu, da bodo oče hudi, če ga dam po tej ceni, a je pristopil gostilničarjev hlapec s pripombo, da bodo konji drugi dan prav gotovo ceneje, kot se da soditi po množini, ki jih je že prišlo in jih še pride drugi dan. Malo sem to stvar premislila, da se zna to res zgoditi in pa to, da bi morala v slučaju da konja ne prodamo, zopet furat po snegu proti domu, sem sklenila, da konja prodam po tej ceni, pa naj me oče tudi na tepejo, samo da gre mrha

konjska od hiše. Mož mi udari v roko, kot je bila na da ter mi da 20 goldinarjev. Fuks, sem rekla, nič ne boš tlačil trave, najbrž omeje, da sem konja prodala preden, so prišli oče, sem se zdelala, ma sebi že skoro ponos. Ogledovala sem pa takoj tudi druge konje in ugibala, kaj bi rega bi kupila, če bi bila gospodar, ker za očeta sem vedela, da bodo spet gledali da kupijo kakšnega že izrabljenega. — Ob osmih se zjutraj pripeljejo oče in sem jih čakal na Gorenjski kolodvor. Ko sem jim pripovedovala, je fuks že prodan, mi še niso hoteli. Ko sem še vedala, da kupec ni hotel konja več dati, niso rekli a ko so potem videli kupca kakšna je bila, so bili še vedni, da sem ga dala za to ceno, ker konj je bilo toliko in ki je čija tisti dan tako slaba, da ni dobil konja za vsako ceno. Na dvorišču pri Figovecu je pec izročil očetu potem ostali denar za kupljen konja, nakar so oče nekoliko ogledovali okoli, da bi kupili drugega, a če so gledali nekoliko boljše, je bil že drugi in tako ni bilo nič, ker oče hoteli da ostane še kaka krpa. Jaz sem silila, da bi v tega ali tega, pa nisem uspela. Nato sem še rekla, da kova spravi la domov voz, ma ga menda ja ne bovala po takem snegu. Ali boste tukaj pustili, ali ne? Na vlak ga menda ja ne ste dali, sem še govorila tu. Pa so oče dobili nekako da je voz pripeljal, saj jih bilo tam veliko z Gorenjskega ter mu dali par kronic to in voz je bil doma. Meni bilo povsem všeč, ker sva brez konja domov, vse raje bila zopet furala, čeprav pri tem bredla sneg, samo bi imeli zopet drugega konja in pa skrbelo me je, kakšno čarno pokveko bodo oče spet kod prignali. Midva sva se prisažala z vlakom do Kranja, koder sva bila v eni uri le 1.50. Tako smo ostali nekaj časa brez konja in znan smo ga nujno potrebovali, nam ga dali sosedovi, ki so li vedno dobri z nami. Neje že večera so pa oče že prejele pozno prifurati domov in mrho tam od Velesovega. o tem nisem niti vedela, dokler nisem stopila zjutraj v knjižnico da nakrmim živino in potem kravo. Nič kaj vesela sem bila tisto jutro, ko opazila tisto suho krevce hlevu in sem tudi rekla očetu da s tem ne grem nikamor. Konj je bil zares tako suh, sem rekla očetu, da temu bo moči naložiti škafov. še sam komaj prestavlja. Oče pa so rekli, da se pri nas popravi, čemur jaz nisem verjela, ker je že prestar, najmanj toliko sem sedaj jaz, ko to pišem. Nekaj časa res nisem hotel nikamor z njim, a če ni

(Dalje na 3. strani.)

TARZAN NEPREMAGLJIVI

(157)

(Metropolitan Newspaper Service)

Napisal: Edgar Rice Burroughs

Ko je Zveretova družba bila tako nepričakovano presenečena od številnih strelkov ki so se oglašali pred njimi, je Zveret takoj naročil enemu izmed črncev, da vzame Zoro iz prvih vrst v zadnje, kjer je bolj varno. Pa tudi sam se je umaknil, potem ko je Romeru naročil, da prevzame vodstvo spredaj.

Meksikanec Romero je s Pavlovo pomočjo kmalu razvrstil črnce v bojno vrsto, katere se je krila v visoki travi. S temi se je počasi pomikal proti neznanemu sovražniku, ki je še vedno streljal nanje. Kitembo je pa z ostalimi napravil drugo linijo in jo uvrstil tako, da je prodirla od strani.

Kmalu po prvem divjem streljanju neznanega sovražnika ki je napadel Zveretovo četo, je streljanje naenkrat potihnilo in je zavladala mučna tišina, ki je Zveretovo tolpo tako zmešala, da niso prav nič vedeli pri čem da so. Vzemirjalo jih je pa tudi to, ker niso niti vedeli od katere strani sovražnik napada.

"Obrnite se takoj nazaj!" je zadonel močan glas, ki je očitno prihajal z velike trave spredaj. "Nazaj!" doni neznani glas. "To je zadnji opomin in kdor tega opomina ne bo poslušal, ga čaka gotova smrt!" V vrstah so se zganili. Da bi jih opogumil je Romero zapovedal streljati, a dobil je odgovor za predrznost.

AKO

je poleg vašega imena in naslova značba "8-35" je to znamenje, da je vam ta mesec potekla naročnina za "Am. Slovenca". Obnovite naročnino točno bodisi pri naših lokalnih zastopnikih, ali pa pošljite isto direktno na upravo. Tisti, ki lahko in morejo poravnati naročnino točno, naj ne čakajo na opomine iz uprave, ker z pošiljanjem opominov ima uprava stroške in delo. Opomin za obnovo naročnine je poleg vašega imena in naslova.

Deklica z odprtimi očmi

PIERRE L'ERMITE

Prevod iz franco-
skega izvirnika

In konec je živahnega vrvenja na ulici, na voglu pri pošti.

In konec je veselih, svetlobojnih družb, dolgih izprehodov z vozovi, na kolesu, na le Goa, na vrh Devina, Elouxov ali Barbatre...

Gozda La Chaise ne poživljajo več sivi oslički. Hotel Saint-Paul, kjer poleti vse šumi od veselih pojdov... hotel Saint-Paul postane miren samostan, v čigar ubranosti hodi častita mati z neslišnimi koraki ter streže redkim pobožnim popotnikom, ki se izgubijo tja, da se posvetijo samovanju.

Tudi kapelica, kjer sta se poročila Domini in Lolita je zaprta... in zvon spi svoje težko spanje v svoji z mahom obrasli lini.

Obala de Domes izgleda kakor puščava, ki ima na robu vabeče kabine...

In leseni pomol, ki se med sezono vsak dan dvakrat napolni... pomol, kamor morata radi prevelikega navala orožnik in carinik včasih prepovedati dohod, se izteguje v morje kakor velika mrtva roka, ki ne drži več žive duše.

In ni ga očesa, ki bi motrilo obzorje, da odkrije v daljavi dim parnika iz Ponica ali onega iz Pouliquena.

Trava raste na stezah, ki so obsenčene s starimi hrasti in mimozami; pesek v Anse Rouge, v Louzeauxih in v la Claire ne kaže več sledov tisočev in tisočev deških in deklških nog, neznatnih človeških morskih rakov...

Jesen je... Zima je... Pomlad s kratkim prebujenjem kadar mimoze cveto, potem spet zasanja spanje... a to je le še dremanje, spanje bitij, ki slišijo iz daljave silni klic solca in se pripravljajo na popolno prebujenje.

To prezimovanje, ki je tako prijetno tistim, ki menijo da "mački raste rep, ne da bi ga trebalo vleči", je vsako leto na novo togotilo prekipevajočo mrav tete Cecilije.

Tako je bila torej naravnost navdušena, da je prejela vabilo naj uredi "Staro Rakovico"... Bil je žarek luči... oznanjenje, da se naposled zopet začenja sezona, in da bo imela spet priliko koristno uporabiti zadržano in morečo ognjevitost svojih pet in štirideset pomladi.

Rolanda pa čuti praznino v duši.

Brez posebnega navdušenja hodi po hodnikih stare hiše in poslušajo samogovor svoje tetke:

"Dobro kupčijo je napravil gospod duhovnik... Izpod sto tisoč frankov bi mu mojster Renaul dan današnji ne sezidal take hiše. On je pa dal zanjo dvajset tisoč... Poglej to zidovje... Najmanj meter so široke stene!... Pa dvorišče!... In kuhinje!..."

"Kje pa bo kapelica?"

V skladišču soli. Prostor sem že zaznamovala. Škoda, da imajo tla na nekaterih mestih madeže, ki jih ni mogoče več osnažiti. Pojdiva, v prvo nastropje, od koder je lep razgled."

Res je bil od onod razgled nekaj vreden. S podstrešja je bil sicer še lepši, toda teta Cecilija, ki je bila nekoliko široka, si ni upala skozi ozko odprtino, ki je peljala na vrh. Rolanda sama je splezala gori.

Ves otok se razteza pod opazovalcem od zgoraj kakor relief. V bližini značilna

cerkev, stara trdnjava z dvema stolpičema na strehi... priča nekdanjih nesčetih junaških in divjih prizorov... Ob vznožju obzidja je bil ustreljen elbski paladin, sedeč na stolu, ker je bil brez nog, in še zdaj počiva tam, med cerkvijo in starimi vrati.

Malo dalje od te zelene ploskve so gozdovi.

Na levi leži les Eloux in le'pinski gozd. "V sredi" vsega tega, kakor je dejal sveti Frančišek Saleški, pa so barbatreški in la guerierski mlini na veter.

Tako se otok odpira Rolandinim očem...

Otok, ki je njen otok, v svoji slikoviti obliki podoben rebri... Kajti rokav gre po ravnem traku zemlje od la Fosse do le Gueriniere... otožna, divja pot med dvema morjema... In rebro mast tvori baš mesto Noirmoutier s svojimi strehami iz okrogle rimske opeke, obložene z zlatim mahom, in kupčasto ogledalo solarnic, v katerih se danes zrcali lepo julijsko sonce...

Rolando je prevzela bajnost tega pogleda, ki ga prekrasno obdaja v azuru in smaragdu neskončnost valov. Otok je podoban ladji, katere sprednji del bi bil jezik kopnega, imenovan la Fosse, a vrtnice krmila valovi in tok, ki gre v smeri otoka Yen.

Toda kljub vsej tej krasoti iščejo Rolandine oči nekaj drugega... najti si žele tam doli, poleg skupine borov dolgo, ravno, dobro znano streho.

Ali bo ta streha kedaj njena?

Strašno vprašanje za dekletovo srce!... Kajti njena sreča ali nesreča se začneja z dnem poroke; če je razprostrla svoje roke v objem moža svojih sanj, ali — groza — drugemu... sebičnemu... skopuhu... nestanovitnemu... bedaku... neotesancu... tistemu, ki se žal, prepogosto razkrije takega.

Je li bil Filbert mož njenih sanj?

Da in ne.

Bil je mož njenih sanj... toda nikakor ne vseh njenih sanj.

Mož njenih sanj po svoji poštenosti, odkritosti in svoji ljubezni. Pri njem je ne čaka nobeno presenečenje; pozna in ceni ga izza rane mladosti.

Kolika varnost!

Toda Filbert je kakor vsakdanji kruh... tisti, ki ga od nekda je... tisti, po katerem ima samo poseči, pa je njen... tisti, ki ga brez težav doseže in ki zato ne zbuja njenega poželenja.

In — kakor je pač zagonečno žensko srce — Rolanda je sanjarila še o nečem drugem... o neznancu, ki bi bil kakor nova stran v knjigi... kakor neznan pojav... o nekom, ki bi bil potica mesto vsakdanjega kruha.

Resnično, prav ta nedoločena predstava ji je prav iz najbolj skritega njenega kotička branila izreči Filbertu pred tednom dni odločno besedo.

Ko ji je tistega večera prigovarjala teta Cecilija, naj se ne prenaagli... naj premisli... da se utegne nemara pojaviti še kak princ v blesteči opravi, iz neznanih dalj, da jo odvede v sanjsko deželo... je ta enostavni nasvet proti njeni volji odjeknil globoko v njenem preprostem, ne časti željnem srcu.

(Dalje)

POGLED V AFRIKO

kjer kuhajo politično vreme

Ni dolgo tega, ko sem se vkr-cal na italijanski parnik v Mom-bassi, da se odpeljem v Evropo po desetletnem delovanju v kolonijah. Tretjega dne smo dospeli v Mogadišo, ki je najvažnejše pristanišče ital. Somalije. Ko pogledaš na luko, vidiš da je vse z naglico zaposleno z vojaškimi pripravami. Petnajst parnikov je pripeljalo vojaštvo. Vojna letala so brnela v ozračje. Moštvo nekega tovornega parnika si je preganjalo dolgčas z lovom na some (morske volkove) in zares so ujeli velikanski eksemplar. Tega ljudožrca so naglo ustrelili in ga potegnili na krov.

Pomorska policija je prišla na našo ladjo; kdorkoli je hotel na suho, si je moral izprositi dovoljenje. Na tisoče vojakov si je delalo šotore na vročem pesku Mogadiša, v pekočih žarkih tropičnega sonca. Saj si ni moči misliti, da bi bil na svetu še kje kak kraj, ki bi bil bolj gol, bolj brezupen, bolj od vročine ožgan, kakor je Mogadišo. — Na ladjo je prišel angleški časnikar s sprem-ljevalcem. Neki list ju je poslal, da bosta poročala o italijansko-abisinskih dogodkih. Dotlej smo bili na ladji samo kolonisti s Kenije in Ugande. Zdaj je prišlo še 150 italijanskih vojakov. Bolnike in ranjence so pripeljali z majhnimi čolni. Položili so jih v mreže, žerjav jih je potegnila kvišku in namestili so jih v bolniški oddelek parnika. Čez 24 ur smo odšli. Stiri dni nam je bilo lepo na krovu, nato smo dospeli v Massano. Ta luka je žarišče vseh italijanskih, velikan-skih priprav za vojno. Asmara, glavno mesto Eritreje, leži za kakih 120 km v stran in je z železnico v stiku z obrežjem. V lu-ki so se gnetle vojaške prevozne ladje, tovorni parniki in bojne ladje. Ladje, ki so priplule za nami, so morale počakati zunaj, dokler niso dobile prostor. Med temi ladjami je bil razkošni par-nik z 22.000 tonami, ki ga je laška vlada rekvirirala za pre-voz vojaških čet. Vzdolž obrežja so se grmadile velikanske gore vojnega materiala vseh vrst: lesa za barake, železnih stebrov, bodičaste žice, tračnic za ozko-tirne vlake, živil za armado, o-rožja, municije, cementa in ka-trana, pločevin, tovornih vozov in drugih bojnih priprav. Z ladje poleg nas so izkrcavali mule, ki so jih z žerjavi spuščali nizdol. Neznansko klaverno so bile te živali, a udane v svojo hudo us-do. Malo dalje je hitelo 140 vo-jakov na suho. Nekaj predpo-topnih arabskih džunk (čolni-čev) je bilo na verigah kraj zi-du. Nedaleč so stali oklopni tan-ki, strogo zastraženi. Komaj je nekdo izmed nas dvignil foto-grafski aparat, že je bila pri

njem vojaška patrolja. Videli smo tudi ameriške tovorne avto-mobile. Ordonance na motornih kolesih so divjale križem krašem skozi gnečo, medtem ko so se morali velikanski Fordovi avto-mobili hočeš nočeš prilagoditi polževi počasnosti vozil s kame-lami. Skozi ves ta metež, trušč in hrušč je donelo enakomerno, žalobno popevanje domačinov, ki so polagali tovore na žerjave in jih razkladali.

Nekdo izmed nas je šel na po-što, da bi kupil znamke. Stati je moral v kačasti vrsti več ko uro dolgo in suvali in breali so ga sem in tja, da je bil primoran napol nezavesten vrniti se k nam — pa brez znamk.

Ko smo bili vsi na krovu, smo se zabavali s tem, da smo metali novce malim zamorčkom v vodo. Ko so se dvigali iz vode, so za-morčki držali novce v rokah in jih devali drugim v usta. Ko so bila usta nagačeno polna, so po-skakali v čolnici in odveslali k drugi ladji.

Še zmeraj so se valile množice Italijanov na parnik. Vojaki in delavci so polegali po hodnikih tretjega razreda, izrabili so sleherni kotiček. — Pozno popoldne so se odprle nebesne zatvorsnice in kot bi mignil, je vse plavalo v vodi. Ozračje se je ohladilo. Pristanišče je bilo pod vodo, neskončne množice cementa, kupi krme — vse je bilo premočeno.

Težko je, da bi se mogel človek zamisliti v to, kako bi bil narod, kakršni so Abesinci, pod-jarmljen. Kaj zmora armada, pa če je še tako oskrbljena in izvež-bana z evropskimi pripomočki, spričo te daljne daljne dežele, ki je brez potov, brez vode in polna skalovja! Kakor so pripovedovali italijanski častniki, bi se v de-ževni dobi, septembra meseca, začela ofenziva. Splošno so pre-pričani, da se vojaški sili Itali-janov, zlasti še zračnim napa-dom, Abesinci ne bodo mogli delj upirati, ko 3 do 4 mesece. Drugi pa si prišepetavajo, da bo ta italijanski vojaški pohod ko tista Napoleonova pot v Rusijo... A kdo bi mogel prerokovati, kak-

šna usoda je namenjena poedi-nim narodom!

ZANIMIV POIZKUS Z OPICO

Los Angeles, Cal. — Tukaj-šnji 32 letni kemist, dr. Ralph Willard, poroča o zanimivem poizkusu, ki ga je izvršil nad neko opico in potom katerega upa, da bo našel način sigurne ozdravitve za jetiko, raka in podobne bolezni, namreč potom zmrznjenja. Poizkus se je pričel v četrtek zadnjega tedna in sicer s tem, da so opico z etrom umorili, na kar so ji dali posebne injekcije, da so preprečili strjenje krvi. Willard in njegovi pomočniki so nato urno delali, da pre-prečijo tudi razpadanje trup-la in v ta namen so ga posta-vili v položaj, da je zmrznilo in postalo trdo kot kamen. Tri dni je nato ostalo truplo v prostoru s temperaturo 20 stopinj pod ničlo. V nedeljo zju-traj je sledil višek poizkusa. Truplo so vzeli iz mrzlega prostora in ga postavili v gor-kega, kjer se je počasi začelo tajati. Ko je v ponedeljek zju-

traj prišlo v stanje navadnega mrtvega trupla, so m hitro dali zopet posebne injek-cije, da preprečijo razkroj — čez dve minuti je opica oživila.

Prenagel odgovor. — On

"Ljuba moja, ti zapraviš cel premoženje za lepoto, ki pa nič ne koristijo."

Ona: "Oho, to pa ni res! Videti bi me moral brez njih."

Med vajenci. — Oskar: "Če

se moj mojster razjezi, postane rdeč ko kuhan rak."

Benjamin: Čudno. Če se moj mojster razjezi, zardeva jaz po obeh straneh."

Najzanimivejše vesti so

Amer. Slovencu: čitajte ga!

POZOR!

Kadar potrebujete premoga, ali bi radi voznika za selitev, ali drug prevoz, tedaj me pokličite na telefon.

JOHN ŽELEZNIKAR
Auto Truki za splošni prevoz
2045 West 23rd Street, Chicago, Tel. Canal 4534

Phone: 2575 in 2743

ANTON NEMANICH & SON

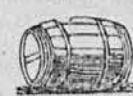
PRVI SLOVENSKE POGREBNI ZAVOD V JOLIETU
IN AMERIKI.

Ustanovljen l. 1895.

Na razpolago noč in dan. Najboljši avtomobili za pogrebe, krste in ženitovanja. — CENE ZMERNE.

1002 N. Chicago Street, -:- Joliet, Illinois

POZOR!

KDOR HOČE DOBRO PIVO PITI
SI GA MORA PRI

John Kochevar

NAROČITI!

West Side Distributor of Monarch

2215 W. 23rd Street, Tel. Canal

CHICAGO, ILLINOIS

DR. JOHN J. ZAVERTNIK

— PHYSICIAN & SURGEON —

Office Hours at 3724 W. 26th Street — 1:30—3:30—6:30—8:30 Daily

Tel. Crawford 2212

at 1858 W. Cermak Road — 4:00—6:00 p. m. Daily.

Tel. Canal 9694—9695

Wednesday and Sunday by appointment only.

Residence Tel.: Crawford 8440 — If no answer — Call Austin 5700

Phone Canal 9694—9695

DR. RAY A. OLECH,

— ZOBOZDRAVNIK —

1858 West Cermak Road

Hours: 9:00 a. m. to 8:00 p. m. — Monday, Tuesday, Thursday,

day and Saturday. — Wednesday 9:00 a. m. to 1:00 p. m.

BOSTIC BROTHERS

— SLOVENSKA LEKARNA —

1858 W. Cermak Rd. CHICAGO, ILL. Tel. Canal 9694-9695

Sedanje in bodoče gospodinje!

PRAVKAR JE IZŠLA OSMA, izpopolnjena in pomnožena naklada knjige, ki je šla doslej že v nad 100.000 izvodih med slovenske žene,

SESTRE M. FELICITE KALINŠEK

VELIKA

"SLOVENSKA KUCHARICA"

Obsega 728 strani, 34 barvanih tabel, nešteto ilustracij v tekstu, razkošna oprema, vezava v celo platno.

CENA \$5.00

Vsa stara in najnovejša dognanja kuhinjske umetnosti so zbrana v tej monumentalni knjigi. Občudovanja vredna je smiselna porazdelitev snovi. PREGLEDNA IN NEIZCRPNA JE IZBERA NAVODIL IN RECEPTOV. Gospodinja pa se pusti tudi o važnih osnovnih pojmi kuharstva in gospodinjstva. ZATO JE TO NAJPOPOLNEJŠE DELO TE VRSTE, KAR JIH IMAMO SLOVENC!

Ta knjiga sodi v vsako slovensko hišo!

Naroča se od:

Knjigarna Amerikanski Slovenec

1849 W. Cermak Rd.

Chicago, Ill.

TISKOVINE

vse vrste za društva, trgovce in obrtnike izdeluje lično in točno

Slovenska tiskarna
Amerikanski Slovenec

1849 W. Cermak Road,

Chicago, Illinois

ROJAKI SLOVENC!

Kadar želite o-krasiti grobove svojih dragih, ne pozabite, da imate na razpolago lastnega rojaka.

Postavljam in izdelujem vse vrste nagrobne spomenike v vseh naselbinah države Illinois. Cene zmerne, delo jamčeno, postrežba solidna. Se opravičam!

Kadarkoli nameravate kupiti napodpisano za vsa pojasnila in za grobni spominski kamen, pišite na cene. V Vašo korist bo.

Joseph Slapničar

SLOVENSKE KAMNOSEK

1013 North Chicago Street,

JOLIET, ILL.

Telefon 2-4787